

Broer av tråd: Madrid - Bagdad

Joumana Trad er en energisk dame fra Libanon, gift med en diplomat for øyeblikket stasjonert i Irak. Hun vet bedre enn de fleste at der er det likegyldigheten som smerter mest. Så hun engasjerte seg ved å hjelpe en ung prest i Bagdad - Robert- med å skaffe til veie alterduker og altertekstiler slik at han kunne holde messe i sin lille menighet.

19.01.2015

"Dere er Jesus", pave Frans kunne ikke sagt det kortere eller bedre da han ringte til en menighet i Irak 25.desember. Noen dager tidligere hadde han skrevet et lang og engasjert brev til de forfulgte kristne i Midtøsten.

Hva er verst: forfølgelsen eller glemselen? Hjelp til Kirken i Nød har i mange måneder advart om den forfølgelse av minoriteter Den islamske stat (IS) bedriver i Irak, uten at dette ser ut til å dekkes av mediene i nevneverdig grad. Det er blitt vanlig å rapportere om drap, tortur, plyndring og deportasjoner. De som protesterer er få, og kampen er ikke først og fremst mot radikale islamister, først gjelder det å vekke Vesten.

Joumana Trad, den energiske damen fra Libanon, fant en likesinnet i Conchita Cremades, en dame fra Aragon i Spania, som hadde startet

en internasjonal systue for å lage alterduker, messehagler o.l. til saligkåringen av biskop Alvaro del Portillo som fant sted i Madrid 27.september.

Madrid, april 2014

Det er ikke første gang Conchita Cremades engasjerer seg i multinasjonale massebevegelser, det ligger kanskje til familien. Hun hjalp til med produksjonen av altertekstiler til

Verdensungdomsdagen i Madrid, og hun nølte ikke med å bruke sin organisasjonsevne på nytt: " Jeg tilhører Opus Dei, og da jeg fikk vite at saligkåringen av Alvaro del Portillo skulle feires her i Madrid, satte vi igang. Vi måtte skaffe mange hjelpende hender, for vi skulle lage altertekstiler og messehagler til mer enn tusen prester".

De kalte prosjektet "Det går som en drøm". Til tross for mengden av

klesplagg de skulle sy, og den knappe tiden de hadde til rådighet, hadde de den innstillingen at ingenting er umulig: "Det går som en drøm".

Det var grupper som sydde i Europa, Amerika og Asia. Helt fra begynnelsen av visste de hva de ville gjøre med albertekstilene og messehaglne etter 27. september: "Vi snakket om det, og bestemte at vi skulle sende det til unge menigheter i Spania og fattige menigheter i Afrika og Asia. Vi likte tanken på at disse albertekstilene skulle spres utover hele verden, det var vårt bidrag til å hjelpe periferien som paven snakker så meget om.

Og siden de benyttet de tusenvis av sytimene til også å be rosenkransen, har disse tekstilene nådd sine mål ledsaget av bønner: for den nye menigheten i Vallecás, for en liten forsamling på landsbygden i Afrika, for en utbombet katedral i Syria.

Uten selv å vite det, ba de for Robert Yeris, sognepresten i menigheten Marias Opptakelse til Himmelen i Bagdad.

Bagdad, august 2014

"Jeg kan ikke snakke på Skype, det er for risikabelt, det er bedre at jeg svarer på e-post, sier Robert Yeris på perfekt arabisk. Robert er en ung prest fra Irak (på bildet ser han ut til å være ca. 40 år). Han er sogneprest i menigheten Marias Opptakelse til Himmelen. En dag nevnte han for noen utenlandske damer i menigheten at han trengt altertekstiler for å feire messe.

Det var et hjertesukk, som et brev til De hellige tre konger, og siden De hellige tre konger er fra Østerland, hørte de hans bønn. "Da jeg fikk høre om prosjektet "Det går som en drøm" som en gruppe personer innen Opus Dei hadde satt i gang, tok jeg umiddelbart kontakt", sier Joumana

Trad. "Sognepresten er en helgen, han tenker ikke på annet enn hva han kan gjøre for Kirken. Folk her har lenge levd som gisler i sin egen by, og nå, med angrepene fra IS, er situasjonen blitt mye verre. De har blitt kastet ut av sine egne hjem, de har blitt fratatt det lille de hadde, og menighetene i byer som Bagdad har sett seg nødt til å fungere som flyktningeleire".

Presten nikker, det som først nå begynner å komme fram i media har foregått i mange år. Det er forbausende at den unge sognepresten, i stedet for å nevne de brutale forfølgelsene, som nok er det mest påfallende, snakker om dette enorme presset som de kristne her har holdt ut med i mange tiår. Den kristne befolkningen tilintetgjøres, de blir færre og færre. De har blitt kastet ut, og tvunget til å forlate landet. Valget sto mellom å konvertere til islam eller å forlate

landet. Og flesteparten har reist. Faktisk er det slik at de som hadde muligheten, reiste for lenge siden.

Det er bare de fattige som er igjen. Og de har det ikke lett. For det ser ikke ut som det er noen framtidsutsikter for de kristne. "Det er i grunnen enkelt, man ser det når det gjelder arbeidsløsheten: mange nyutdannede unge mennesker finner ikke arbeid. Og den eneste utveien er å bli ansatt i staten, men da må man være medlem av politiske partier, og de fleste av disse partiene er nå muslimske, så det er nesten umulig for de kristne å få arbeid der.

Arbeidsløsheten fører til fattigdom, og fattigdom fører til at de unge ikke kan legge planer for fremtiden. Det er stadig færre som gifter seg, for de har ikke en sikker økonomi. Og mennesker i Irak, i motsetning til mennesker i Europa, finner seg ikke tilrette med individualismen. De blir

deprimerte av å være alene. Og nå er de det. Familiene her liker å komme sammen og omgås som venner. Nå lever mange av disse familiene i ensomhet fordi slektninger og venner har flyttet til andre land. Folk begynner å leve alene, og de er ikke vant til det, derfor blir de deprimerte og triste og vurderer å forlate landet".

Derfor vil presten at hans menighet skal være som hjemmet til en stor og lykkelig irakisk familie, med liv og røre, det hjemmet som de ikke lenger har. Han arrangerer møter og sammenkomster og finner på mangeting for at hans menighetsbarn skal kunne komme sammen og synge og danse, og til og med, om det er mulig, spise og drikke, "det er ikke alltid det går, av mangel på penger". Han har mange planer om hvordan han skal kunne hjelpe, han snakker om sykehus og skoler drevet av menigheten, hvor de

unge kunne finne arbeid: "Jeg har jobbet i årevis for å få i gang en barneskole, som det aldri blir noe av på grunn av mangel på penger". Igjen er det snakk om penger. Han snakker om forretningsideer, språkkurs for barna... som om IS, forfølgelsene, torturen, ikke eksisterte. Som om folkemordet foregikk tusen kilometer unna, og ikke rett utenfor døren.

Det er lett å oppfatte ham som naiv og idealistisk. Inntil han begynner å snakke om sin tro på bønner: "Det jeg ber verden om å gjøre, er å be for våre brødre som lider i Irak. Den ekte bønner forandrer virkeligheten, og gjør at skaperverket vender tilbake til sin opprinnelige tilstand, før lidelsen". Og han ber om støtte fra Europa, en nabo som - bekymret for sin egen velferd og sin forbaskede krise - snur seg bort. "Vi har ikke sett en eneste demonstrasjon av innbyggerne i Europa for å påvirke

sine regjeringer til å støtte de kristne og andre minoriteter i Irak". Enklere kan det ikke sies.

Bagdad igjen, 1.januar 2015

Men inntil skolene blir bygget og Europa våkner, er altertekstilene som ble brukt i seremonien under åpen himmel i Valdebebas, kommet frem til Bagdad, takket være Joumana Trad. Årets første messe, Håpets messe, skal feires med alterdukene og messehaglne som ble lagd til saligkåringen av Alvaro del Portillo: "Det er en måte å ledsage våre brødre som lider, si til dem at de ikke står alene. Det er ikke bare den materielle støtten, det er nærheten, hjertet", understreker Joumana.

Sognepresten er glad for denne gaven fra De Hellige tre konger: "Jeg er veldig glad, først og fremst for at alteret i min kirke er dekket av en alterduk som er blitt brukt ved en så viktig anledning som saligkåringen

av Alvaro del Portillo. For det andre, fordi jeg føler det universelle i Kirken som samler alle sine barn, som hønen samler alle sine kyllinger, disse kyllingene som hjelper hverandre. For det tredje, fordi jeg liker tanken på at Vesten hjelper Østen, dette Østen som ga Guds Sønn til verden".

Og han tar avskjed med en "måtte Gud velsigne dere, ikke glem oss". Et ekko fra urkirken. Ekte kristendom. Uten søtningsmiddel. Det er velsignelsen fra et folk som lider, et hellig folk. Eller enda bedre, som paven sa, det høres ut som en velsignelse direkte fra Gud. Det er ikke for ingenting at de kristne som i dag blir forfulgt i Irak, er Jesus.